

HỒI 21

Sổ Sách Cơ Mật

Từ một tảng đá lớn cao chừng ba trượng, Khấu Trọng phi thân bay xuống. “Bịch!”.

Gã ngã huych xuống mặt cát, lăn bảy tám vòng, đầu vàng mắt hoa, không còn phân biệt được đông tây nam bắc gì nữa.

Từ Tử Lăng cúi xuống bên cạnh gã, cười khố nói: “Mỹ nhân sư phụ của chúng ta nói đúng lắm, Ô Độ Thuật của nàng ta vô luận là về vận khí, đổi khí hay phương pháp phát lực đều hoàn toàn tuyệt nhiên chẳng hề liên quan đến cái mà chúng ta vẫn gọi là tuyệt thể thần công gì cả, có lẽ mãi mãi cũng không thể hòa hợp lại với nhau được, xem ra giấc mộng khinh công này đành phải gác lại một bên thôi”.

Khấu Trọng quay người lại, ngẩng mặt lên nhìn gã nói: “Đừng nhận thua sớm như vậy có được không? Người còn nhớ lý luận vĩ đại của chúng ta không? Chỉ cần nội ngoại hợp nhất, chúng ta sẽ có thể phát động chân khí trong nội thể, mà phương pháp duy nhất để làm được nội ngoại hợp nhất chính là vật ngã đồng vong¹, người có còn nhớ không?”

Từ Tử Lăng khố não nói: “Vấn đề là chúng ta chỉ là phàm phu tục tử, không thể nào lần nào cũng trèo lên cao rồi nhảy xuống như vậy! Hề... ta có một phương pháp rất ngu ngốc!”.

Khấu Trọng ngồi dậy nói: “Vấn đề khó như vậy mà cũng nghĩ ra được một phương pháp giải quyết, vậy thì đó tuyệt đối không phải là một phương pháp ngu ngốc”.

Từ Tử Lăng nói: “Người còn nhớ lần chúng ta nhảy xuống từ chiếc thuyền lớn của Đông Minh Phái không?”.

Khấu Trọng gật đầu: “Năm mơ ta cũng không quên nổi! Chút nữa thì chết ngộp rồi còn gì?”.

¹ Nghĩa là quên.

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói: “Chúng ta không những không chết, mà tự nhiên còn học được phương pháp dùng nội tức hô hấp dưới nước sâu. Có thể thấy mỗi khi chúng ta lâm vào tuyệt cảnh, tự nhiên sẽ phát huy được cái mà mẹ gọi là bảo tàng trong nội thể. Bảo tàng của chúng ta sớm đã được công năng kỳ dị của Trường Sinh Quyết mở cửa ra rồi, mỗi lần gặp phải chuyện nguy hiểm, bảo tàng mới có thể phát huy tác dụng một cách triệt để”.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn tảng đá lớn mà gã vừa ngã xuống, biến sắc nói: “Không phải người đề nghị chúng ta nhảy xuống từ vách đá cao trăm trượng đấy chứ?”.

Từ Tử Lăng nhún vai nói: “Sợ cái gì! Bên dưới là mặt biển, dù thế nào cũng không ngã chết được đâu”.

Khấu Trọng lắc đầu phản đối: “Như thế cũng không được. Chỉ khi gặp nguy hiểm, nếu ngã sẽ tan xương nát thịt, chân khí của chúng ta mới có thể phát huy được tác dụng”.

Lần này đến lượt Từ Tử Lăng biến sắc: “Người không nghiêm túc như vậy chứ?”.

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: “Vách đá trăm trượng thì hơi khoa trương một chút, e rằng cả mỹ nhân sư phụ cũng ngã đến ngọc nát hương tan mất. Theo ta thấy thì khoảng hơn mười trượng là đủ rồi! Hề... Tiểu Lăng! Để lão ca này đi thử xem sao! Nếu ta mà ngã chết, thì hãy hoả táng thi thể cho ta, rồi đem đến sơn cốc nhỏ đó an táng cạnh mộ của mẹ chúng ta nhé. Còn người thì cũng nên quên đi giấc mộng làm võ lâm cao thủ, trở về làm một đầu bếp bình thường, sau này lấy vợ sinh con, đặt cho nó cái tên Từ Trọng để kỷ niệm người huynh đệ vĩ đại này là được rồi”.

Từ Tử Lăng thất thanh nói: “Nói cho ta biết là người chỉ nói đùa thôi đi!”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Một khi người đã gặp loại người như Vũ Văn Hóa Cốt, Đỗ Phục Uy, thì người vĩnh viễn sẽ không chịu sống một cuộc sống bình lặng. Cũng một lý lẽ như vậy, một khi người đã gặp những mỹ nhân như mẹ hay mỹ nhân sư phụ, thì e rằng rất khó tình nguyện lấy một nữ tử tầm thường làm thê tử. Vì vậy, thế nào ta cũng phải đánh một ván này. Thắng thì có thể luyện được tuyệt thế kinh công, thua thì có thể xuống hoàng tuyền báo hiếu cho mẹ chúng ta? Hảo huynh đệ, người đã hiểu chưa?”.

Từ Tử Lăng chán nản ngồi xuống, thở dài nói: “Lời người nói lúc nào cũng rất có sức thuyết phục. Được rồi, nếu chết thì cùng chết chung cho xong!”.

Hai gã đứng trên mép bờ đá, cúi đầu nhìn những bụi cỏ và loạn thạch bên dưới, do dự không quyết.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Hình như hơi cao một chút thì phải. Chúng ta thật ngốc, quyền mất không hỏi mỹ nhân sư phụ xem cao thủ bình thường khi mới luyện thì có thể nhảy từ độ cao bao nhiêu xuống?”.

Từ Tử Lăng ngẩng mặt lên nhìn bầu trời sao tráng lệ, cười khổ nói: “Có phải nên về đi ngủ hay không?”.

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi, nhắm chặt mắt lại nói: “Ta đếm ba tiếng, sau đó thì cùng nhảy xuống. Nhớ kỹ phải... là không được nghĩ gì hết, tất cả thuận theo tự nhiên là được!”.

Từ Tử Lăng cao giọng đếm: “Một!”.

Khấu Trọng tiếp lời: “Hai!”.

Sau đó hai gã cùng hét thật lớn: “Ba!”.

Đoạn vận lực vào hai chân, nhảy khỏi vách đá.

Trong sát na ngắn ngủi, những hồi ức khó quên trong quá khứ như gặp gỡ Phó Quân Sước bên bờ suối, cái chết của nàng, bị Đỗ Phục Uy kiềm giữ, gặp gỡ với Tố Tố và Lý Tịnh, bị Thanh Thanh lạnh nhạt trong kỹ viện, vẻ đẹp của Vân Ngọc Chân buổi sơ kiến... tất cả đều hiện lên trong khoảnh khắc rồi lập tức biến mất, tiếp đó, đầu óc hai gã trống rỗng.

Rồi bắt đầu cảm thấy thân thể mình đang rơi xuống nhanh chóng.

Chính vào sát na sinh tử tồn vong này, đột nhiên hai gã hoàn toàn không hô hấp bằng ngoại khí, mà nội tức như được một đốm lửa đốt cho bốc cháy lên bùng bùng.

Tựa như mộng cảnh.

Trong nháy mắt, hai gã đã hiểu ra phương pháp thúc đẩy chân khí vận hành trong nội thể.

Chính là phải đoạn tuyệt hô hấp với bên ngoài trước, như thế mới có thể phát động được sự hô hấp nội tại bên trong cơ thể. Đây cũng chính là hô hấp tiên thiên mà đạo gia vẫn thường hay nói tới.

Toàn thân hai gã như có kiến bò, chân khí không ngừng dịch chuyển khắp các đường kinh lạc.

Chân khí của Từ Tử Lăng từ huyệt Dũng Tuyền chạy lên. Còn của Khấu Trọng lại từ Thiên Linh Cái đổ xuống.

Hai gã cùng lúc nhớ lại khẩu quyết Ô Độ Thuật của Vân Ngọc Chân đã truyền dạy, lập tức đề khí, ấn mạnh song chưởng xuống dưới theo nguyên lý “phản kinh”. Một luồng lực đạo theo chiều ngược lại lập tức nảy sinh, chẳng những làm giảm bớt tốc độ rơi của hai gã mà còn đẩy cả hai lên cao thêm nửa thước, lộn một vòng trên không, rồi rơi “bịch” xuống một bụi cỏ rậm rạp, bốn vó chống lên trời, đầu óc choáng váng.

Khấu Trọng bò dậy trước, vui mừng hét lớn: “Mẹ! Chúng con thành công rồi!”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cuối cùng cũng đã tiến một bước dài trong võ đạo, đột phá được một cửa ải vô cùng quan trọng đối với người luyện võ. Tuy rằng vẫn còn một khoảng cách lớn với các cao thủ chân chính, nhưng tin rằng không lâu nữa, hai gã sẽ đạt được trình độ đó.

Một hôm, Từ Tử Lăng đột nhiên nảy ra ý nghĩ quái lạ, kéo Khấu Trọng xuống đáy biển luyện công, nhưng hai gã làm thế nào cũng không thể đứng vững được, thế là hai gã đem hai tảng đá lớn buộc vào chân mình, như vậy tình hình mới được cải thiện đôi chút.

Dần dần hai gã cảm thấy có thể vận khí ngưng tụ chân lực vào hai chân, thậm chí có thể đối kháng với dòng hải lưu ngầm dưới biển mà không cần dùng tảng đá lớn để trụ vững thân mình nữa.

Từ sau khi phát hiện ra điều này, hai gã bắt đầu thử nghiệm nhảy lên cao từ dưới biển, càng luyện càng cảm thấy hứng thú.

Khi lên trên bờ, do đã có kinh nghiệm khi ở dưới nước nên việc luyện Ô Độ Thuật của hai gã càng thêm thuận lợi, càng luyện càng cảm thấy đắc tâm ứng thủ, bọn gã đã có thể dễ dàng tung mình nhảy lên những cây cao hơn hai chục trượng, lúc nhảy xuống thì càng giở đủ thứ tư thế ra để chơi đùa.

Vừa luyện khinh công, hai gã vừa lấy binh khí ra tập luyện với nhau, dần dần từng bước cũng nắm được pháp môn vận kinh.

Đêm nay là đêm mà Vân Ngọc Chân hẹn ước. Hai gã ăn mặc chỉnh tề đi ra bãi biển chờ đợi.

Khấu Trọng ngồi xuống nghỉ ngơi hồi lâu rồi trầm ngâm nói: “Phòng nhân chi tâm bất khả vô, ta quên mất câu này là mẹ nói hay là Đỗ Phục Uy nói rồi”.

Từ Tử Lăng nói: “Hình như là mẹ chúng ta nói thì phải. Có phải người không tin mỹ nhân sư phụ không?”.

Khấu Trọng nói: “Võ lâm cao thủ người nào người nấy đều cao thâm khó dò, không thể để người khác biết chúng ta có bao nhiêu bản lĩnh được. Ta thấy tốt nhất chúng ta nên dấu diếm thực lực đi, không để cho mỹ nhân sư phụ biết được chúng ta đã học được Ô Độ Thuật, đề phòng lúc nàng ta có ý định hại chúng ta, cũng còn có chút vốn mà đào tẩu”.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, đoạn đưa mắt nhìn ra biển nói: “Nhìn kia!”.

Một ánh đèn xuất hiện trên mặt biển, nhanh chóng lại gần hai gã.

Một chiếc khoái thuyền luồn lách giữa đám loạn thạch, đi đến chỗ nước nông.

Hai gã liền tụt công lực vào song mục, tình hình trên thuyền nhỏ lập tức hiện ra rõ như ban ngày. Chỉ thấy lái thuyền là bốn gã đại hán thân hình vạm vỡ, đầu thuyền có một nữ tử trẻ tuổi vận kinh trang màu trắng, nhưng không phải là Vân Ngọc Chân.

Thiếu nữ tung mình nhảy lên, chỉ nhấp nhô hai cái đến trước mặt hai gã, cung kính nói: “Tiểu tỳ Vân Chi, phụng lệnh bang chủ Vân Ngọc Chân tiểu tử, đặc biệt đến đây đón tiếp hai vị công tử lên thuyền”.

Hai gã không ngờ Vân Ngọc Chân lại có chiều này, đưa mắt nhìn nhau một cái rồi theo Vân Chi lên thuyền.

Sau khi lên thuyền nhỏ, Vân Chi đưa hai gã đến thuyền lớn đậu ở ngoài xa. Lúc này, Vân Ngọc Chân đang ngồi trên một chiếc thái sư ỷ đợi sẵn.

Đợi hai gã ngồi xuống hai bên tả hữu của nàng, Vân Chi liền xin phép thoái lui. Trong phòng chỉ còn lại ba người, hai gã và Vân Ngọc Chân.

Vân Ngọc Chân mỉm cười nói: “Luyện thế nào rồi?”.

Khấu Trọng giả vờ xấu hổ, khẽ lắc đầu.

Từ Tử Lăng cũng phối hợp nhip nhàng với gã, thở dài nói: “Hễ luyện là huyết khí đảo lộn, nên chúng tôi không dám luyện tiếp nữa”.

Vân Ngọc Chân không che dấu được vẻ thất vọng trên nét mặt, cúi đầu trầm ngâm, sau cùng mới miễn cưỡng nói: “Chưa luyện thành thì bàn tính kế sách trước vậy!”.

Hai gã lập tức hiểu ra, tuy Vân Ngọc Chân nói thật hay ho, nhưng kỳ thực nàng ta truyền khinh công cho hai gã cũng chỉ vì muốn hai gã hoàn thành nhiệm vụ đó mà thôi, trong lòng bất giác cảm thấy may mắn vì đã không đem sự thực nói ra cho nàng biết.

Vân Ngọc Chân thở dài một tiếng nói: “Các người có biết hôm đó tại sao Đông Minh Phái lại cho các người lên thuyền không?”.

Khấu Trọng nói: “Mỗi năm bọn họ đều đến Trung thổ, chọn một số thiếu nam có tư chất, không cần nói cũng biết là để về làm chồng đám nữ nhân ấy rồi, đúng không?”.

Vân Ngọc Chân nói: “Các người hãy đem những việc mình đã gặp trên thuyền kể hết ra, không được để sót chi tiết nào!”.

Khấu Trọng chỉ nói vài câu đã kể hết chuyện ra, bởi vì lúc ấy quá trình sự việc diễn tiến cũng chỉ chưa đến nửa tuần trà.

Vân Ngọc Chân nghe xong thì nhú mày lại, một hồi lâu sau mới nói: “Thật là kỳ quái, tại sao Đông Minh Phu Nhân lại hỏi các người những câu hỏi kỳ quái như vậy?”.

Từ Tử Lăng nói: “Còn phải hỏi nữa sao? Đã chọn nữ tể thì phải chọn những kẻ có hoài bão một chút, nên khi bà ta phát giác hai chúng tôi chỉ là những kẻ tham tài háms lợi, liền động nộ mà đuổi xuống thuyền”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Không phải cô nương muốn chúng tôi đến đó trộm đồ chứ? Vậy chi bằng cô nương tự xuất thủ còn hơn, chỉ cần bọn họ thu thang dây lên thuyền, là chúng tôi không trèo lên được rồi”.

Vân Ngọc Chân mỉm cười chậm rãi nói: “Nếu không phải không còn sự lựa chọn nào khác, ai thèm nhờ đến hai tên tiểu quý các người chứ. Hiện giờ chỉ có hai người là có thể đường đường chính chính lên Phiêu Hương Hiệu của Đông Minh Phái mà thôi”.

Hai gã ngạc nhiên vô cùng.

Khấu Trọng không hiểu hỏi: “Mỹ nhân sư phụ có lầm không vậy, chúng tôi e rằng cũng giống như cô nương, đều là nhân vật mà Đông Minh Phu Nhân không hoan nghênh lắm đâu”.

Vân Ngọc Chân nói: “Lúc này khác, lúc ấy khác, làm sao mà giống nhau được. Hiện giờ các người vừa mới lập đại công cho Đông Minh Phái, Đông Minh Phu Nhân còn phái đi tứ đại hộ pháp tiên tử tìm kiếm các người khắp nơi, chỉ có điều là không tìm thấy mà thôi”.

Hai tên tiểu tử lập tức lộ vẻ đắc ý, nghĩ đến tiểu tỳ nữ xinh đẹp kia, bất giác lại cảm thấy mặt nóng bừng lên.

Vân Ngọc Chân mỉm cười nói: “Giờ các người đã hiểu ra chưa? Ta sẽ sắp xếp để các người gặp gỡ họ một cách tình cờ, vậy thì các người có cơ hội để lên Phiêu Hương Hiệu rồi”.

Từ Tử Lãng nói: “Cô nương còn chưa nói chúng tôi phải trộm thứ đồ gì?”.

Vân Ngọc Chân nhạt giọng nói: “Còn nhớ ta nói mỗi một bang phái trên giang hồ đều có phương pháp kiếm tiền riêng của họ không? Đông Minh Phái giỏi nhất chính là chế tạo binh khí chất lượng cao, rất nổi tiếng trên giang hồ. Trong hơn mười thứ thần binh lợi khí nổi danh nhất hiện nay thì đã có ba thứ là xuất xứ từ xưởng đúc vũ khí của họ ở Lưu Cầu rồi”.

Từ Tử Lãng hiểu ra nói: “Thì ra cô nương muốn chúng tôi đi trộm binh khí!”.

Vân Ngọc Chân lắc đầu nói: “Trừ phi là thần binh lợi khí như Can Tướng Mạc Tà, bằng không thì có gì đáng để trộm đâu. Thứ mà ta muốn các người trộm là một quyển sổ có liên quan rất trọng đại”.

Hai gã ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Vân Ngọc Chân mắt lộ thần quang, nói: “Cuốn sổ này ghi lại những vụ buôn bán vũ khí mấy năm gần đây của Đông Minh Phái, bên mua và bên bán đều phải đóng ấn triện vào đó. Trong sổ này có ghi rõ các chủng loại binh khí được mua bán và số lượng của chúng. Vũ Văn Hóa Cập ra lệnh cho Hải Sa Bang tấn công Phiêu Hương Hiệu cũng chính là vì cuốn sổ này”.

Hai gã càng nghe càng không hiểu, nghi hoặc nhìn Vân Ngọc Chân.

Vân Ngọc Chân lại giải thích tiếp: “Đây là chuyện minh tranh ám đấu trong nội bộ triều đình. Ví như một vị đại thần nào đó âm thầm mua binh khí của Đông Minh Phái với số lượng lớn, vậy thì cuốn sổ này trở thành thiết chứng như sơn, Vũ Văn Hóa Cập có thể dựa vào nó để tấu lên hôn quân, tiêu diệt đối thủ của y, các người đã hiểu chưa?”.

Khấu Trọng nói: “Mỹ nhân sư phụ không phải là Vũ Văn Hóa Cập, tại sao lại cần cuốn sổ đó làm gì?”.

Vân Ngọc Chân bực mình gắt: “Người không cần biết chuyện của ta làm gì, tóm lại là chỉ cần trộm cuốn sổ đó về đây, ta sẽ trả tự do và tặng hoàng kim cho các người, nếu không có việc gì nữa, thì các người hãy tận dụng thời gian hơn mười ngày này, ta sẽ sai người dạy cho các người thuật ăn trộm thượng thừa nhất. Đã rõ cả chưa?”.

Tiếng gõ cửa vang lên, Vân Chi bước vào nói: “Có một chiếc thuyền nhỏ đuổi tới, có lẽ là Lý công tử!”.

Vân Ngọc Chân má phấn thoáng hồng: “Kẻ này đúng là phiền phức mà, cứ để y lên thuyền cho xong!”.

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: “Dẫn hai tên tiểu quỷ này đi gặp Trần Công”.

Hai gã thấy nàng có vẻ yêu thích Lý công tử nào đó, trong lòng đã thầm bất mãn. Giờ lại bị nàng gọi là hai tên tiểu quỷ, lòng tự tôn càng bị tổn thương nhiều hơn, tức giận theo Vân Chi ra ngoài.

Vân Chi nhận lệnh của Vân Ngọc Chân, dẫn hai gã lên hành lang tầng trên, đến trước cửa một căn phòng, gõ cửa nói: “Trần Công! Hai vị công tử đến rồi!”.

Một giọng nói già nua vang lên đáp lại: “Đưa bọn họ vào đây!”.

Vân Chi liền đẩy cửa ra, để hai gã tự vào.

Hai gã bước vào trong phòng mới phát hiện gian phòng này rất lớn, bên trong bày đủ các loại khoá, mô hình nhà cửa khác nhau, lại có cả một số công cụ không biết dùng để làm gì nữa. Trên tường có treo rất nhiều bức tranh kiến trúc, hình như đây là một công trường lớn được thiết kế trên con thuyền này vậy.

Trong phòng có một lão nhân gù lưng, râu dài đang dựa lưng vào cửa sổ chăm chú quan sát một chiếc khoá. Lão nhân không thèm liếc mắt nhìn hai gã, chỉ cất giọng khan khan nói: “Đóng cửa lại!”.

Từ Tử Lăng liền đưa tay đóng cửa lại.

Lão nhân đặt chiếc khoá xuống, bước về phía hai gã. Vì lão thấp hơn hai gã cả cái đầu nên phải ngẩng mặt lên mới nhìn rõ được mặt mũi hai gã. Chỉ nghe lão cười khan một tiếng rồi nói: “Nghe nói từ nhỏ các ngươi đã sống nhờ nghề ăn trộm! Ha! Đưa tay ra cho lão xem nào!”.

Lão nhân lật đi lật lại bốn bàn tay của hai gã lên xem xét, một hồi lâu sau mới lộ vẻ kinh ngạc nói: “Lão đây chưa từng thấy đôi tay nào tốt như các ngươi cả. Không ngờ một lần lại được thấy cả hai đôi nữa. Ha! Trần Lão Mưu này có truyền nhân rồi!”.

Tiếp đó lão chấp tay bước đến cửa sổ rồi dừng lại, dõi mắt nhìn ra bên ngoài nói: “Muốn ăn trộm đồ, ngoại trừ đôi tay linh hoạt ra, còn cần phải có cơ trí tùy cơ ứng biến và một học vấn nhất định về kiến trúc cơ quan nữa”.

Nói đoạn, lão lại quay người lại, bảo hai người đến trước một mô hình kiến trúc rồi nói: “Toà kiến trúc này do mười toà tứ hợp viện tổ thành, giả như các ngươi muốn trộm một viên bảo ngọc, các ngươi sẽ tìm nó như thế nào?”.

Thấy hai gã không nói gì, lão lại đắc ý dương dương chỉ một toà kiến trúc khác, nói: “Các người nhận ra nó không?”.

Khấu Trọng thất thanh nói: “Đây không phải là phủ đệ của Dương Châu tổng quản sao?”.

Trần Lão Mưu nói: “Chính là cái ổ chó của Uất Trì Thắng. Kỳ thực, ăn trộm đồ cũng không phải quá khó, giả dụ như lão muốn các người trộm một cuốn sổ cơ mật, xem xong phải nhớ hết những gì ký tải trong đó, rồi lại đặt cuốn sổ về chỗ cũ, khiến cho không ai biết nó đã bị người xem qua, như vậy thì không những cần có bản lĩnh cao cường, còn phải có trí nhớ rất tốt nữa.Ồ! Hai người có biết chữ không?”.

Khấu Trọng vốn đã có nghi tâm với Vân Ngọc Chân, đương nhiên không chịu nói thật, ra vẻ xấu hổ nói: “Chúng tôi có cơ hội đến trường học hay sao?”.

Trần Lão Mưu đồng tình nói: “Cũng chẳng trách các người được. Cũng may nhiệm vụ lần này, căn bản không cần các người biết chữ”.

Nói đoạn lão dẫn hai gã đến trước một tấm bản đồ treo trên vách tường bên phải rồi nói: “Đây chính là Phiêu Hương Hiệu mà các người đã từng lên rồi, những chỗ bôi đen là chỗ chúng ta còn chưa rõ tình hình”.

Trên tường là một bức tranh lập thể của con thuyền Phiêu Hương Hiệu, nhưng phần lớn đều đã bị bôi đen.

Trần Lão Mưu thao thao bất tuyệt giảng giải, hai gã cũng cảm thấy có hứng lên chú tâm lắng nghe, thỉnh thoảng còn đưa ra câu hỏi. Đến khi trời sáng, Vân Chi mới đến dẫn bọn gã đến một căn phòng ở cuối hành lang gần đuôi thuyền nghỉ ngơi, hai gã đặt lưng xuống là ngủ luôn, đến tận hoàng hôn mới tỉnh giấc.

Hai tên tỳ nữ đến thị hầu hai gã tắm rửa thay đồ, lại cạo râu, chải tóc cho cả hai. Đến khi Vân Chi đến dẫn hai gã đi ra phòng khách, phải ngạc nhiên thốt lên: “Thì ra hai vị công tử đều là nhất biểu nhân tài, thật là thất kính, thất kính!”.

Khấu Trọng thấy nàng tú lệ đáng yêu, liền cúi đầu nói: “Tỷ tỷ năm nay bao nhiêu tuổi? Xem ra cũng tương đương với chúng ta nhỉ?”.

Vân Chi không hiểu sao lại bực dọc nói: “Nhiều hơn hai người là được. Đi thôi!”.

Nói đoạn, quay người bỏ đi trước.

Hai gã biết nàng ta coi thường mình, đưa mắt nhìn nhau chán nản rồi vội cất bước đi theo phía sau.

Ở phòng khách đã bày sẵn một bàn tiệc rượu, chỉ có ba chỗ ngồi, ở giữa là một đại hán cầm bào, dáng vẻ thô lỗ xấu xí, má bên phải còn có một vết sẹo dài chừng hai thốn, khiến người ta có cảm giác y là một kẻ hung dữ, tàn bạo, nhưng hai mắt lại sáng rực có thần, vừa nhìn đã biết là nội công cao thủ.

Người này không ngờ lại rất khách khí, đứng dậy nghênh tiếp hai gã, đoạn nói: "Bản nhân Bốc Thiên Chí, phó bang chủ Cự Kinh Bang. Vân bang chủ có chuyện phải lên bờ, nên đã giao phó trọng trách tiếp đãi hai vị tiểu huynh đệ cho Bốc mỗ".

Hai gã không thấy mỹ nhân sư phụ, lại đoán nhất định nàng đã đi cùng với Lý công tử gì đó kia rồi, trong lòng cảm thấy hụt hẫng vô cùng, có điều thức ăn trên bàn quá hấp dẫn nên hai gã cũng mau chóng quên đi nỗi buồn thoáng qua ấy. Hai gã trả lời mấy câu xã giao rồi ngồi xuống ăn uống thả cửa.

Bốc Thiên Chí câu được câu mất hỏi chuyện của hai gã. Khấu Trọng thuận miệng đáp bừa, bịa đến nỗi chính gã cũng cảm thấy vừa ý.

Trước khi tiệc tàn, Bốc Thiên Chí sai người mang đến một chiếc hộp gấm, mở ra hộp ra cho hai gã xem. Bên trong là một cuốn sổ hết sức tinh kỳ, bên trên có hình biểu tượng của Đông Minh Phái giống như biểu tượng được thêu trên buồm của Phiêu Hương Hiệu vậy".

Hai gã ngạc nhiên nhìn Bốc Thiên Chí.

Bốc Thiên Chí không nói gì, lật trang đầu tiên ra, chỉ thấy bên trong chỉ chít những chữ được viết bằng hai màu đen, đỏ. Những chữ đen là tên binh khí và số mục, còn chữ màu đỏ bên cạnh là viết số tiền, tất cả đều dùng hoàng kim để tính toán, món lớn nhất lên tới ba ngàn lượng hoàng kim, đủ để cho một người bình thường sống sung túc cả đời. Ngoài ra còn có cả ngày giờ và địa điểm giao hàng nữa.

Điểm nổi bật nhất là sáu chữ "Lũng Tây Lý Phiệt Đệ Nhất" ở trên cùng, nhưng nhìn thấy con dấu hay chữ ký hoặc thứ gì đó tương tự như vậy.

Khấu Trọng cố làm ra vẻ hồ đồ nói: "Nó nhận ta tôi, nhưng tôi lại không nhận ra nó. Bên trên viết những gì vậy?".

Bốc Thiên Chí lại giở trang thứ hai ra, bên trong hoàn toàn không có gì.

Bốc Thiên Chí lật lại trang đầu tiên rồi nói: “Thứ mà chúng tôi nhờ hai vị tiểu huynh đệ đi trộm chính là cuốn sổ như thế này, mở ra trang đầu tiên thì là như vậy. Hai người phải lưu tâm nhớ cho thật kỹ, đến lúc đó không thể lầm lẫn được”.

Từ Tử Lăng thử thăm dò, chỉ tay vào chữ nhất trong dòng “Lũng Tây Lý Phiệt Đệ Nhất” nói: “Chữ này thì tôi biết, đó là chữ nhất. Những chữ khác thì không biết, rốt cuộc là bên trên này viết những gì vậy?”.

Bốc Thiên Chí nói: “Viết những gì hai người không cần quan tâm đến làm gì. Chữ nhất này là chỉ trang thứ nhất. Đến khi nào hai người rời thuyền, Bốc mỗ sẽ cho xem một lần nữa”.

Hai gã càng thêm hoài nghi, có điều ngay sau đó hai gã lại phải đi học “kỹ thuật ăn trộm vĩ đại” của Trần Lão Mưu nên không có thời gian để nghĩ nhiều, những lúc nhàn rỗi thì lại ở trong phòng lén lút luyện công.

Năm ngày sau thì thuyền đi vào Trường Giang, dừng lại bên bờ bốn ngày, nhưng lại không cho hai gã lên bờ. Tiếp đó lại khởi trình lên phía Bắc, đến giờ cơm tối, hai gã mới biết Vân Ngọc Chân đã trở lại, nhưng Bốc Thiên Chí lại không thấy đâu.

Vân Ngọc Chân thần thái hào hứng, đẹp đến độ như làm cả căn phòng sáng bừng lên. Có điều hai gã tiểu tử sớm đã biết nàng không có ý gì với mình, nên cảm giác với nàng cũng không được như lúc đầu nữa. Bởi vì nàng tuyệt đối không phải là một Phó Quân Sước hoặc Tố Tố thứ hai.

Khấu Trọng nói: “Rốt cuộc là chúng ta đang đi đâu?”.

Vân Ngọc Chân đáp: “Giờ chúng ta đang Bắc thượng lên sông Hoài, sau đó đi về Chung Dương ở phía Tây, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp cho các người gặp người của Đông Minh Phái”.

Nói đoạn, nàng đưa mắt ngắm hai gã một lượt, cười cười nói: “Hai năm nữa thì các người nhất định sẽ trở thành hai bậc nam nhi anh tuấn khôi ngô, hiện giờ cạo râu, cắt tóc đi, so với trước đây đã có thần khí hơn rất nhiều rồi, năm nay các người bao nhiêu tuổi rồi?”.

Khấu Trọng nói: “Tôi vừa qua mười tám, hấn nhỏ hơn tôi một tuổi”.

Vân Ngọc Chân lại hân hoan nói: “Nghe Trần Công nói, hai người học gì hiểu đấy, thật không uổng kỳ vọng của ta”.

Từ Tử Lăng nói: “Sau khi chúng tôi lấy được cuốn sổ đó thì làm sao mà rời khỏi Phiêu Hương Hiệu?”.

Vân Ngọc Chân đáp: “Chuyện này các người không cần phải lo lắng, ta sẽ bảo người dạy các người cách sử dụng đèn tín hiệu để liên lạc với chúng ta, đến lúc đó ta sẽ đích thân lên thuyền đưa các người đi, bảo đảm an toàn cho cả hai”.

Khấu Trọng nói: “Tại sao Đông Minh Phái lần này lại ở Trung nguyên lâu như vậy?”.

Vân Ngọc Chân nói: “Cứ ba năm một lần, họ lại đến Trung nguyên một thời gian để nhận đơn đặt hàng mới và kết toán sổ sách, còn binh khí thì do một thuyền khác chuyên trách vận chuyển, những chuyện này các người không cần để ý”.

Từ Tử Lăng nói: “Tình hình bên ngoài có biến hóa gì không?”.

Vân Ngọc Chân nhạt giọng kể: “Đỗ Phục Uy vẫn trấn thủ ở Lịch Dương, nhiều lần đánh bại quân Tuỳ. Bốn tháng trước, Đậu Kiến Đức đã tự xưng Trường Lạc Vương, thanh thế đã vượt quá Đỗ Phục Uy. Gần đây lại nổi lên mấy người nữa, một là Từ Viên Lăng, một người khác là Lư Minh Nguyệt. Hai người này đều là nhân vật có ảnh hưởng trong võ lâm Trung nguyên, nhưng nếu luận về náo động thì hai người này lại không bằng Lương Sư Đô và Lưu Vũ Châu của Ứng Dương Phái đồng loạt khởi binh phản Tuỳ. Bọn họ vốn là tướng quân của triều đình, vì vậy nên lần này lực lượng của Tuỳ thất đã giảm đi một phần đáng kể”.

Nói đến đây nàng lại thở dài một tiếng: “Hai người này có quan hệ rất thân thiết với lũ Đột Quyết, gần đây Lương Sư Đô còn bãi Võ Tôn Tất Huyền của Đột Quyết làm sư phụ, được người Đột Quyết chống lưng. Tàn cục này thật không biết phải thu dọn thế nào đây”.

Hai gã nhớ lại nhi tử của Lương Sư Đô là Lương Thuấn Minh với Trầm Vô Song, nữ nhi của Trầm Thiên Quân, nhất thời ngây người.

Từ Tử Lăng quan tâm đến Tố Tố, liền hỏi đến Trác Nhượng, chủ nhân của nàng.

Vân Ngọc Chân đích thực là nắm rõ tình hình đương cục như lòng bàn tay, ung dung đáp: “Trác Nhượng và Lý Mật tập trung binh lực, chuẩn bị tấn công Lạc Thương, nếu như thành công, thì Tuỳ thất sẽ nguy to. Nếu luận về đức, thì Đại Long Đầu Trác Nhượng là người có thanh thế nhất trong đám nghĩa quân, nhưng thanh thế của y đều nhờ vào Lý Mật mới có được, như vậy sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề thôi”.

Tiếp đó lại nói: “Hình như các người cũng có chút kiến thức về mặt này thì phải?”.

Khấu Trọng nói: “Đều là do Đỗ Phục Uy nói cho chúng tôi cả”.

Hai gã đều lo lắng cho Tố Tố, ăn vội ăn vàng rồi lại đi học nghệ với Trần Lão Mưu, đến khi về phòng thì đã quá canh ba.

Hai gã giả vẽ đã ngủ say, nằm trên giường thương lượng.

Khấu Trọng nói: “Mỹ nhân sư phụ của chúng ta đẹp thì có đẹp thật đấy, nhưng tâm địa lại chẳng tốt chút nào. Rõ ràng là muốn lợi dụng chúng ta đi ăn cắp đồ để hại người”.

Từ Tử Lăng nói: “Phải nói là uy hiếp chúng ta đi uy hiếp Lý Phiệt mới đúng. Chúng ta quyết không thể trợ giúp nàng ta hại người được, chỉ bằng chạy trốn đi cho xong”.

Khấu Trọng thở dài nói: “Người tưởng rằng ta không muốn đào tẩu hay sao? Vấn đề là nếu như mỹ nhân sư phụ thực sự thủ lật tâm lang, đem hành tung của chúng ta công cáo thiên hạ, thậm chí còn vẽ tòn dung của chúng ta đem treo khắp nơi nữa, vậy thì e rằng chúng ta khó mà sống được. Vì vậy, ta và người phải nghĩ một kế sách thoả đáng để thoát thân mới được”.

Từ Tử Lăng nói: “Ta thật muốn khi gặp Đông Minh Phu Nhân sẽ nói hết tất cả ra, sau đó nhờ bà ta dẫn chúng ta đi Lưu Cầu, nhưng làm vậy lại không thể báo thù được cho mẹ của chúng ta rồi”.

Khấu Trọng cũng tiếp lời: “Cũng không thể gặp được Lý đại ca và Tổ Tổ tỷ”.

Hai gã trầm ngâm một hồi, cuối cùng Khấu Trọng cũng lên tiếng nói: “Người có phát giác mấy ngày nay tình hình trên thuyền có chút dị dạng không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Từ khi mỹ nhân sư phụ trở về, không khí trên thuyền đột nhiên trở nên khẩn trương, hướng đi cũng bất thời thay đổi, xem ra là đang phòng bị địch nhân nào đó”.

Khấu Trọng vỗ đùi nói: “Có rồi! Những người này không chừng là vì chúng ta mà đến đó. Có thể là Hải Sa Bang hoặc người cha hờ Đỗ Phục Uy, người có thể sắp xếp gian tế ở trong đám bộ hạ của người khác, người ta cũng có thể làm như vậy với người đúng không?”

Từ Tử Lăng cười khổ nói: “Đó thì gọi là phương pháp khỉ mồi gì chứ? Nếu để cha hờ hay Hàn Bồ Địa bắt được, thì thà ở đây còn hơn, chí ít thì cũng được đối xử khách khí một chút”.

Khấu Trọng vỗ ngực nói: “Bản sơn nhân tất có diệu kế. Chúng ta còn một chiêu “Tá Tử Độn” mà, cứ giả như bị giết rồi lén trốn đi sau là được”.

Từ Tử Lăng chán nản nói: “Nói thì dễ nhưng liệu có làm được không?”.

Khấu Trọng nói: “Nếu ở chỗ khác, hoặc giả công phu chúng ta kém cỏi như lúc trước tự nhiên là không thể làm được, nhưng hiện giờ đang ở trên thuyền, chúng ta chỉ cần giả vờ

trúng chiều bay xuống biển, thuận tiện thì phun ra chút máu, sau đó lặn đi dưới đáy nước, lúc đó ai cũng nghĩ chúng ta đã tang thân dưới lòng nước rồi. Như vậy không phải chúng ta đã được tự do rồi hay sao?”.

Từ Tử Lãng lại hỏi: “Lấy đâu ra máu bây giờ?”.

Khấu Trọng ra hiệu bảo đi ăn trộm, cười cười nói: “Ngày nào chúng ta cũng ăn thịt gà, như vậy có thể thấy trong nhà bếp nhất định là nuôi không ít gà...hì hì... người đã hiểu chưa?”.

Từ Tử Lãng cười khố nói: “Vấn đề là chúng ta không biết địch nhân đến lúc nào, nếu như trộm máu quá sớm thì sẽ bị đông lại thành cục. Đến khi đó, chúng ta phun ra một cục máu gà đã đông cứng, không phải là khiến người ta cười đến nhe cả răng hay sao?”.

Khấu Trọng nói: “Chúng ta có thể bắt gà về đây, rồi giấu dưới gầm giường, nếu gà chết mà địch nhân vẫn chưa tới thì lại tìm một đôi khác, cách này nhất định có thể được”.

Từ Tử Lãng còn đang do dự thì Khấu Trọng đã ngồi dậy nói: “Đã đến lúc chúng ta thử khinh công thân pháp và thâm thuật của Trần Lão Mục dạy rồi”.

- o O o -